

Υπόθεση T-114/89
(συνοπτική δημοσίευση)

**Vereniging van Nederlandse Ziekenfondsen και λοιποί
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**

« Ανταγωνισμός — Omni-Partijen Akkoord — Παραδεκτό —
Φύση της προσβαλλομένης πράξεως »

Περίληψη της αποφάσεως

Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής — Έγγραφο το οποίο απηύθυνε μέλος της Επιτροπής σε κράτος μέλος και με το οποίο διατύπωνε γνώμη ως προς το αν μια συμφωνία μεταξύ επιχειρήσεων συμβιβάζεται με τους κανόνες ανταγωνισμού της Συνθήκης — Έλλειψη δεσμευτικών έννομων αποτελεσμάτων — Δεν αποτελεί πράξη κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως — Λήψη υπόψη του εγγράφου από το κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται για τη λήψη εθνικών μέτρων — Δεν ασκεί επιρροή (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρα 5, 85 και 173· κανονισμός του Συμβουλίου 17)

Δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης έγγραφο απευθυνόμενο στις αρχές κράτους μέλους από μέλος της Επιτροπής, το οποίο, χωρίς να παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, όπως αυτά που παράγει απόφαση χορηγούσα εξαίρεση ή απόφαση διατάσσουσα ασφαλιστικά μέτρα, εκφράζει απλώς μια πρώτη εκτίμηση των υπηρεσιών της Επιτροπής σχετικά με συμφωνία μεταξύ επιχειρήσεων υπό το πρίσμα του άρθρου 85 της Συνθήκης και περιορίζεται στην πρόταση τροποποιήσεων της συμφωνίας αυτής, επιφυλασσομένων εξάλλου ρητώς των δικονομικών δικαιωμάτων των συμβαλλομένων στη συμφωνία και του υποβαλόντος καταγγελία κατά της συμφωνίας αυτής.

Το γεγονός ότι η επιστολή αυτή είχε ως αποτέλεσμα να λάβουν οι εθνικές αρχές στις οποίες απευθυνόταν μέτρα εσωτερικού δικαίου δεν μεταβάλλει τη νομική της φύση. Πράγματι, όσον αφορά τη στάση που πρέπει να ακολουθήσουν οι εθνικές αρχές σε σχέση με συμφωνία μεταξύ επιχειρήσεων που εμπίπτει στο άρθρο 85 της Συνθήκης, η Επιτροπή δεν έχει ούτε δυνάμει του άρθρου αυτού, ούτε δυνάμει του κανονισμού 17, ούτε δυνάμει του άρθρου 5 της Συνθήκης, αρμοδιότητα να απευθύνει δεσμευτική απόφαση σε κράτος μέλος.

(Το σκεπτικό της αποφάσεως αυτής δεν διαφέρει ουσιαστικά από το σκεπτικό της αποφάσεως της ίδιας ημέρας: 13 Δεκεμβρίου 1990, Nefarma κ. λπ. κατά Επιτροπής, T-113/89, Συλλογή 1990, σ. II-797)